

TEPLOSOK

Amint belépsz, először a tompaság hullámai,
sarkok, szögek, élek sima,
legömbölyödött volta aztán.
Kőrostok szálai. Mosoly,
fénylőbb a fogás fényezte szerszám nyelénél,
mosoly, édesebb az olajfa illatánál.
Ragyogásból elvett kövek,
vak, fehér arcukon a fénynek hamvai.
Raktár, valami sűrűség,
ugyanakkor légüres idő.
Üres, nyugvó pontok, minden árnyéktalan.
Barnult fények, vérhomály,
az orgona távo li hangja illatként
hever benne
(agyam egy sötét zugában átsuhan),
homályból kifaragott, sétáló alakok, órák,
üres delej körül forognak.
A sebzett öröklét fátylai.
Minden útnak szálai
e hulló kézmozdulat gyűjtőpontjában.
Puha, sugárzó barnaság
(erdőbe süt így be nap),
semmi éles, hegyes,
semmi kiáltó mozdulat. Talán sir ez!
Iszapanban húsrömek csöndje sötétlik.
Hány óra van itt!
Fönt a falakban kuporgó szárnyasugóság,
tulajdonképpen idő.
Szentek s hívek intim viszonya,
semmi, semmi átmenet,
talapzatáról lelépve, hazajön anyám ...
Érzed: képek vastag rétege.
Bútorok aromája, kopott élek
s körökké kiforgott szögei
e beteg ragyogású világnak.
Arc, mögötte síkolyok elhamvad tornyai.
Az orgona homorítja a percek
és bevési valami forgó belső lemezbe,
keserű vidékek,
hol nincs soha ünnep, hallani, gyilkos
kristálytelepek érnek,

redők szélgyűrt hullámai,
redőkben értelmét veszített győzelem.
Profán áttételekben
megvalósult biblia sorai.
Kihalt partra lépünk be ide.
Mária arca szeplős vasdarab
özönvízkori fényben,
üres, nyugvó pontok, minden árnyéktalan,
vak arcú kövek,
nem élnek, mint régen gyerekkoromban,
szorongásom előttük: emlék.
Torz formájukra lelt bölcsességek.
Kihalt partra lépünk be ide.
Érett, virágzó csönd halmái,
érett, virágzó pusztulás,
a keserű, alvadt fényben
orgona szúvas fogsora világít,
a kórus alján csontok mállanak.
(Nyeregből) nézz le ránk, Uram.
Imában elfolyó asszonyok,
teketébe fáslizott sebek,
romokat építenek,
mind-mind belső tájban fénylik el.
A kő itt messze, náluk
messzebbre lát.
Itt a dolgok többek maguknál.
Kihalt partra lépünk be ide.
Ki kőbe merítkezett,
Jézus egy mélyen kiszáradt tekintet.
Dókádban gyerekkor s háborúk szagával,
lépj ki árnyékdoból,
sivatag redős csendjéből lépj ki.
A bűn zsúfolt halmaza,
tapasztalatok urnája: Uram!
Mosolyod gyökértelen,
leplei mögött a Semmi vérző kútjai,
beléhull minden kiáltás.

Az élők közé állítsa —
súgom a szolga fülébe távozáskor.

Megismétlem: a templomok
ledönthetetlen romok.
Hajolj közel, lélegzik, mondják,
a kő ver, és meleg.
Mondják, e szobrok
forgatható domború költemények;

sorai vetnek régmúlt korokba,
beszélük, erőpontok,
beszélük, a Mindenség összege.

A szobrok roppant fénykerületei
a végtelenbe nyúlnak.

Ó, nem élnek a z ó t a, kövek csupán,
kevesebbek a kőnél
(átsüt rajtuk valami érthetetlen,
tompá ragyogás),
szorongásod emléknél több-e?
Rozetták pirosa hideg már,
és Mária töredezett márványmosolya,
és nem húz ki a csávából.
Mert nem test:
ruha, viselet csupán e mosolygás.
Hát oldódjon liszté
a szent kőnek e dicstelen formája,
arca e vak ragyogásnak.

A templom utoljára vetett lángot,
mint az őszirózsa.

Húzd ki lábad e foszló imakönyvből.
Be- vagy kilépünk a templomokba,
nem kérdés ez.
De honnan lépünk ki?
Ezt kell már végre megmondani.

*

Néhány ügyesebb kapcsolódással
minden lehet itt templom, akármí.
Hát legyen mögöttem
szűz- és aranyszájú szónokaival,
és minden ismerős,
és aminek eljárt az órája.
Avas dolgok útja lefelé — vagyok,
nem, több: súly és vonzerő.

*

A templom súlypontjai elmozdulnak,
mintha csónakba lépünk, inog.
A templom, gondolom: kijárat,
idő simább pontjai,
kívül, kívül inkább tömör üresség.
Saját falain,
rozettán kívül induló katedrálisok.
A templomok a levegőben vannak,

*Iélegzettel kerülnek a vérbe.
A templomok: romok,
mint a liszt, rázó lépcsőkön
lefolyt aransárga bölcsesség hamvvedrei.
Belépve időből lépünk-e ki,
nem kérdés ez.*

*A templomok zápult aranyórák,
a mennybéli fórumok
vadul vagy lassúdan keringnek,
termékük ehetetlen,
mint a magot, kiköpöm a Buddha-romokra.*

*Templomok, székházi misék útjai
mélyen behavazottak.*

*

*Mindenütt e tajtékzó papok,
az igen nyájas sakk mesterek,
akikről múlt időben kellene beszélni.
Itt sincs helyed,
mint a megszámlált csillagok alatt.*

*

*Kilépve itthagysz-e valamit?
Az orgonál többet hagysz-e itten?
Veszítsz-e többet
térdelő kislányok fonott hajánál,
elhagyva a ringó hajókat?*

*

*Aláásni e kőnél szilárdabb csendet,
ezt a megváltást, aláásni!
Minek a helyét bitorolják
ezek a rohadt emléktárgyak?*

*Kitakarni a repedezett mosolyból
arcát a fekélynek.*

*A templom romos aranykerekét
lökni szét először.
Határozottan kapaszkodni a leplekbe.*

*

*Ikonok, szobrok, mind álló óra,
kint minden forog.*

*Ó, hová jutok hajad csodáitól,
vörös angyaluszom!*